

Sygn. akt II CSK 3/19

POSTANOWIENIE

Dnia 4 lipca 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Henryk Pietrkowski

w sprawie z powództwa [...] Niestandaryzowanego Sekurytyzacyjnego Funduszu
Inwestycyjnego Zamkniętego z siedzibą w W.

przeciwko D.P.

o zapłatę,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej w dniu 4 lipca 2019 r.,

na skutek skargi kasacyjnej pozwanej

od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...].

z dnia 29 maja 2018 r., sygn. akt I ACa [...],

- 1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania,**
- 2) zasądza od pozwanej na rzecz strony powodowej kwotę
3.600 (trzy tysiące sześćset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Skarga kasacyjna została ukształtowana w przepisach kodeksu postępowania cywilnego jako nadzwyczajny środek zaskarżenia, nakierowany na ochronę interesu publicznego przez zapewnienie rozwoju prawa, jednolitości orzecznictwa oraz prawidłowej wykładni, a także w celu usunięcia z obrotu prawnego orzeczeń wydanych w postępowaniu dotkniętym nieważnością lub oczywiście wadliwych, nie zaś jako ogólnie dostępny środek zaskarżenia orzeczeń umożliwiający rozpoznanie sprawy w kolejnej instancji sądowej. Koniecznej selekcji skarg pod kątem realizacji tego celu służy instytucja tzw. przedsądu, ustanowiona w art. 398⁹ k.p.c., w ramach której Sąd Najwyższy dokonuje wstępnej oceny skargi kasacyjnej. Ten etap postępowania przed Sądem Najwyższym jest ograniczony - co należy podkreślić - wyłącznie do zbadania przesłanek przewidzianych w art. 398⁹ § 1 pkt 1 - 4 k.p.c., nie zaś merytorycznej oceny skargi kasacyjnej. W razie spełnienia co najmniej jednej z tych przesłanek, przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania jest usprawiedliwione.

Pełnomocnik pozwanej D.P. w skardze kasacyjnej wniesionej od wyroku Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 29 maja 2018 r. wniosek o przyjęcie jej do rozpoznania oparł na przesłance wskazanej w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W ocenie pełnomocnika pozwanej skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona, ponieważ Sądy obu instancji nie uwzględniły z urzędu okoliczności, że „umowa cesji, z której powód wywodzi swoje roszczenie przeciwko pozwanej jest nieważna, albowiem zbywca wierzytelności zabezpieczonej hipoteką (bank [...]. S.A.) był reprezentowany w sposób niezgodny z art. 38 k.c. - nie był reprezentowany ani przez zarząd, ani przez pełnomocnika, ani przez prokurenta, lecz przez pracowników zbywcy nieposiadających umocowania do tej czynności, a w konsekwencji nie doszło do przejścia hipoteki na powoda (z uwagi na jej akcesoryjny charakter w stosunku do samej wierzytelności).

Wniosek o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz podstawa skargi kasacyjnej w postaci zarzutu naruszenia art. 38 k.c. w zw. z art. 368 § 1 k.s.h. w zw.

z art. 58 § 1 k.c. w zw. z art. 79 § 1 i 2 u.k.w.h. przez niezastosowanie opierają się na okoliczności po raz pierwszy powołanej w skardze kasacyjnej.

Zgodnie z art. 398³ § 3 k.p.c. podstawą skargi kasacyjnej nie mogą być zarzuty dotyczące ustalenia faktów lub oceny dowodów. Zakaz ten obejmuje również powoływanie w postępowaniu kasacyjnym nowych faktów. Odnosząc się do okoliczności powołanej w skardze kasacyjnej D.P., należało stwierdzić, że fakt, iż zbywca wierzytelności reprezentowany był przez pracowników, którzy nie posiadali umocowania stanowi okoliczność faktyczną, która podlega ustaleniu przez Sądy pierwszej i drugiej instancji. W toku dotychczasowego postępowania powyższa okoliczność nie była objęta twierdzeniem żadnej ze stron, a więc nie została wprowadzona do materiału procesowego. Powołanie tego faktu po raz pierwszy w skardze kasacyjnej jest niedopuszczalne. W konsekwencji ocenie Sądu Najwyższego nie może podlegać to, czy pracownicy zbywcy wierzytelności byli umocowani do zawarcia umowy cesji. Aby ocenić powyższą kwestię - stosując adekwatne przepisy prawa materialnego - odpowiednie twierdzenie dotyczące okoliczności faktycznej w postaci braku umocowania pracowników zbywcy wierzytelności musiałoby zostać wprowadzona do materiału procesowego w toku postępowania przed Sądem pierwszej lub drugiej instancji. Skoro jednak fakt, że pracownicy zbywcy wierzytelności nie mieli umocowania do zawarcia umowy cesji, został powołany dopiero w postępowaniu kasacyjnym, to nie mógł być on podstawą wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania oraz podstawą zarzutu naruszenia prawa materialnego.

Z przytoczonych względów należało odmówić przyjęcia skargi kasacyjnej do merytorycznego rozpoznania (art. 398⁹ § 2 k.p.c.). O kosztach postępowania kasacyjnego orzeczono na podstawie art. 98 § 1 w zw. z art. 391 § 1 k.p.c. i art. 398²¹ k.p.c.